

[Jørgen Estrup]

men godt, at prognoser er svære, og regeringen ved det vel specielt, når det drejer sig om betalingsbalancen. Jeg tror, vi skal konstatere, at dette er et område, hvortil der altid vil være knyttet betydelig usikkerhed.

De indgreb, Folketinget foretog i december, var præcis rettet imod det dobbelte problem, som jeg startede med at pege på: betalingsbalanceunderskuddet på den ene side, ledigheden på den anden side. Den eksportpakke, de arbejdsgiverafgifter, som blev gennemført, er netop noget, der skulle være egnet til at rette sig mod begge problemer.

Jeg synes i den sammenhæng, at det skal understreges, at på et område, som er meget beskæftigelsestungt, nemlig byggeriet, gjorde Folketinget i forbindelse med finansloven faktisk en ganske stor anstrengelse. Det støttede boligbyggeri er større end nogen sinde. Byfornyelsesaktiviteten – det er ikke mindst rettet til SF's ordfører – er større end nogen sinde og blev denne gang sat i vejret med 25 pct., ligesom den i øvrigt blev det året før. Der gøres ganske meget på det punkt.

Endelig vil jeg godt som en særlig konstruktiv og fremadrettet ting i forbindelse med finanslovsaftalen pege på, at der er sat penge af til noget, som vi i hvert fald fra radikal side knytter overordentlig store forventninger til, nemlig det, vi kalder uddannelsesorlov, og som andre kalder betalt frihed til uddannelse. Ideerne kan minde om hinanden; det er i hvert fald det samme, som vi gerne vil, nemlig at sikre, at nogle får uddannelse, som har manglet mulighederne hidtil, og at andre samtidig kan komme i beskæftigelse.

Men det, som skal bære løsningen af vores økonomiske problemer, og det er altså både ledighedsproblemet og betalingsbalanceproblemet, er nu engang trepartsforhandlingerne og de aftaler, vi kan få indgået i forbindelse med arbejdsmarkedets parter. Derfor synes jeg, at det er afgørende vigtigt, at disse forhandlinger bliver ført og bliver videreført på en sådan måde, at vi kan forbedre konkurrenceevnen. Det er det, som virkelig peger fremad.

Dermed har jeg også sagt, at den generelle økonomiske politik efter radikal opfattelse er det, man først og fremmest skal lægge vægten på. Det er dér, vi har muligheden for på længere sigt at få balance i de to problemer.

Men selvfølgelig skal der også gøres noget på kort sigt, som der har været gjort det hele tiden, men hvor vi må indrømme, at der faktisk kan gøres mere, nemlig i spørgsmålet om, hvordan vi tager fat på ledighedsproblemet på et tidligt tidspunkt, når den enkelte ser en ledighedssituation opstå.

Jeg synes, det er positivt, at vi nu kan få sat et informations- og vejledningssystem i gang, som er mere effektivt, og at vi kan få taget tidligere fat på at give arbejdstilbud og forhåbentlig også uddannelses tilbud, når ledige er kommet i en ledighedssituation. Jeg synes først og fremmest, at den revision af uddannelses tilbud og iværksætterydelse, som nu er påbegyndt, har muligheder for at føre til helt nye perspektiver for dem, som står over for en truende ledighedssituation og måske langtidsledighed.

I den forbindelse er det vigtigt, synes jeg, at konstatere, at uddannelsesydelser først og fremmest er blevet brugt af kvinder. Ikke mindre end 72 pct. af dem, der brugte uddannelsesydelser i 1987's første tre kvartaler, var kvinder, lige så vel som et flertal af dem på iværksætterydelse også var kvinder. Her har vi virkelig fået taget fat på en side af arbejdsløshedsproblemet, som vi hidtil har haft svært ved at gøre noget effektivt og positivt ved. Det synes jeg man skal notere sig.

Men først og sidst er det altså efter radikal opfattelse trepartsdrøftelserne og trepartsforhandlingerne, som skal forbedre situationen og altså føre til en løsning af ledighedsproblemet og betalingsbalanceunderskuddet. Det ligger i parternes forståelse med regeringen, at man skal både have snævre rammer for lønudviklingen og følge udviklingen i et fællesudvalg og dermed være parat til at tage en særlig faretruende situation op med løsningsforslag. Det synes vi fra radikal side er en overordentlig positiv udvikling. Det er ganske afgørende for, at vi kan løse landets problemer, og dermed kan man understrege, at der faktisk allerede er lavet et beredskab for en truende ledighedssituation.

Arne Melchior (CD):

Der er ikke noget, der hedder fuld beskæftigelse. Mange mennesker tænker med visse nostalgiske følelser tilbage på 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne, hvor vi havde såkaldt fuld beskæftigelse.